

Ngày 26/12/2018

HUỶNH THẾ DU

XỬ LÝ SẢN PHẨM LỖI: TÌNH HUỐNG CHAI NƯỚC NUMBER ONE CÓ RUỒI

Những thông tin qua phiên tòa sơ thẩm vụ án "cưỡng đoạt tài sản" liên quan đến chai nước Number 1 có ruồi của Tân Hiệp Phát (THP) cho thấy cả hai bên đều phải gánh chịu hậu quả (thiệt hại) có lẽ là nặng nề nhất. Mức án 7 năm tù đối với ông Võ Văn Minh và thiệt hại ước tính do chính THP đưa ra lên đến 2.000 tỷ đồng. Mức thiệt hại này của THP có thể còn lớn hơn nhiều do tác động tiêu cực từ sự cố mang lại.

Những thông tin về vụ việc này được nêu chi tiết trong Cáo trạng của Viện Kiểm sát Nhân Dân tỉnh Tiền Giang cùng một số góc nhìn khác trong các phụ lục kèm theo (Phụ lục 1,2 và 3). Một ma trận sơ bộ về các kết quả có thể mô tả như Hình 1 gồm bốn ô mà mỗi bên có các lựa chọn thỏa thuận và không thỏa thuận.

Hình 1: Ma trận kết quả

		Ông Võ Văn Minh	
		Thỏa thuận	Không thỏa thuận
Tân Hiệp Phát	Thỏa thuận		
	Không thỏa thuận		

Nguồn: Tác giả

Thứ nhất, nếu hai bên đi đến thỏa thuận, thông tin sẽ được giấu đi. Khi đó, ông Minh sẽ nhận được ít hơn 500 triệu đồng và THP mất số tiền tương ứng. Lúc này mọi chuyện coi như được giải quyết.

Thứ hai, giả sử một bên chấp nhận thỏa thuận và bên kia không chấp nhận nhưng THP không làm căng mà cứ để ông Minh đưa thông tin ra bên ngoài và THP sẽ phải tìm cách hạn chế ảnh hưởng tiêu cực của

Tình huống này do Huỳnh Thế Du, giảng viên Chính sách công, trường Chính sách công và Quản lý Fulbright (FSPPM) biên soạn. Các nghiên cứu tình huống của FSPPM được sử dụng làm tài liệu cho thảo luận trên lớp học chứ không phải để đưa ra khuyến nghị chính sách.

nó. Trong tình huống này, THP sẽ chịu tổn thất, nhưng có lẽ thông tin không quá mức như tình huống đã xảy ra. Do vậy, thiệt hại của THP sẽ thấp hơn 2000 tỷ đồng khá nhiều. Lúc này, ông Minh sẽ tốn chi phí in 5.000 tờ rơi và những chi phí liên quan khác (giả sử chi phí in tờ rơi thấp nhất là 1 triệu đồng).

Thứ ba, hai bên không đạt được thỏa thuận và không để yên với hậu quả là các hành động trả đũa đã xảy ra. Lúc này, cả hai bên đều lãnh chịu hậu quả nặng nề nhất như phân tích ở trên.

Trong tình huống này, điều đáng chú ý là theo nguyên tắc thống kê, không có gì là tuyệt đối. Tất cả các vấn đề đều có sai số. Đối với ngành hàng tiêu dùng, ông Trần Bảo Minh, một người có tiếng trong marketing ngành hàng này đã chỉ ra rằng: "*Trong ngành hàng tiêu dùng nhanh, thì sự cố về chất lượng sản phẩm khó tránh tuyệt đối được.*"¹ Do vậy, đối với THP, đây có lẽ không phải sự cố một lần là xác xuất sản phẩm lỗi bị phát hiện luôn luôn lớn hơn không nên họ cần phải có chiến lược hợp lý để ứng phó cho một tình huống lặp lại nhiều lần.

Một loạt các câu hỏi có thể đặt ra trong tình huống này như sau:

- Tại sao kết cục xấu nhất lại xảy ra cho cả hai bên, liệu có giải pháp nào tốt hơn không?
- Hai bên có thực sự duy lý trong việc giải quyết tranh chấp này?
- Nhìn từ góc độ lợi ích toàn xã hội, thì kết cục này là như thế nào (tổng lợi ích xã hội là dương hay âm)?
- Nếu có các tình huống tương tự thì phản ứng của các bên liên quan có khả năng sẽ như thế nào?
- Dưới góc độ chính sách công, giải pháp nào là tốt nhất?

¹<http://soha.vn/kinh-doanh/phu-thu-y-marketing-tra-n-ba-o-minh-xo-t-tan-hiep-phat-qua-20150217132847227.htm>

Phu lục 1: Cáo trạng của Viện Kiểm sát Nhân dân tỉnh Tiền Giang**VKSND TỐI CAO
VKSND TỈNH TIỀN GIANG**

Số: 337/KSDT

**CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM
Độc lập - Tự do - Hạnh phúc**

Tiền Giang, ngày 09 tháng 10 năm 2015

**CÁO TRẠNG
VIỆN TRƯỞNG VIỆN KIỂM SÁT NHÂN DÂN TỈNH TIỀN GIANG**

- Căn cứ các Điều 36, 166, 167 của Bộ luật Tố tụng Hình sự.
- Căn cứ quyết định khởi tố vụ án hình sự số 03/PC45 ngày 04/02/2015 của Cơ quan Cảnh sát điều tra Công an tỉnh Tiền Giang, về tội “Cưỡng đoạt tài sản”, quy định tại Điều 135 Bộ luật Hình sự.
- Căn cứ quyết định khởi tố bị can số 02/PC45 ngày 04/02/2015 của Cơ quan Cảnh sát điều tra Công an tỉnh Tiền Giang đối với Võ Văn Minh, về tội: “Cưỡng đoạt tài sản”, quy định tại Điều 135 Bộ luật Hình sự.

Trên cơ sở kết quả điều tra đã xác định được như sau:

Võ Văn Minh cùng với chị Võ Thị Thảo (chị Minh) thuê địa điểm bán bún riêu tại ngã ba An Cư thuộc xã An Cư, huyện Cái Bè, tỉnh Tiền Giang mỗi người bán 01 tuần, riêng chị Thảo còn bán thêm phần nước uống như C2, Trà xanh 0⁰, Pesi, Number 1...., nếu tuần Minh bán có người kêu nước uống thì Minh lấy nước bán giúp cho chị Thảo.

Minh khai vào ngày 03/12/2014 khi Minh lấy chai nước Number 1, loại chai nhựa 350 ml là sản phẩm của Công ty trách nhiệm hữu hạn thương mại dịch vụ Tân Hiệp Phát có trụ sở tại số 219 đại lộ Bình Dương, phường Vĩnh Phú, thị xã Thuận An, tỉnh Bình Dương để bán cho khách hàng, thì Minh thấy có con ruồi bên trong chai nước nên đem cất giấu ở mặt dưới của bàn nước để không ai phát hiện, việc này những người trong gia đình Minh không biết. Sau đó Minh nảy sinh ý định dùng chai nước Number 1 có con ruồi bên trong để đe dọa yêu cầu Công ty trách nhiệm hữu hạn thương mại dịch vụ Tân Hiệp Phát (gọi tắt là Công ty Tân Hiệp Phát) giao tiền cho Minh. Để thực hiện ý định trên, ngày 05/12/2014 Minh điện thoại cho Công ty Tân Hiệp Phát biết, buộc Công ty này phải giao tiền cho Minh từ 1.000.000.000 đồng rồi hạ dần xuống 500.000.000 đồng để đổi lấy chai nước bên trong có con ruồi và sự im lặng của Minh. Nếu Công ty Tân Hiệp Phát không giao tiền thì Minh sẽ khiếu kiện đến Ban bảo vệ người tiêu dùng tỉnh Bình Dương, đăng tải trên báo chí, chương trình 60 giây hàng ngày và in 5.000 tờ rơi nêu nội dung chai nước Number 1 của Công ty Tân Hiệp Phát có ruồi bên trong nhằm làm cho Công ty Tân Hiệp Phát mất uy tín, mất thương hiệu, không thể kinh doanh trên thị trường. Sau khi nhận được điện thoại và lời đe dọa của Minh nên Ban giám đốc Công ty Tân Hiệp Phát lo sợ và

đã phân công nhân viên trực tiếp đến gặp Minh 03 lần để kiểm tra thông tin và giải quyết. Cụ thể như sau:

Lần thứ nhất: Ngày 06/12/2014 Lãnh đạo Công ty Tân Hiệp Phát đã phân công Trương Tiểu Long là chuyên viên giải quyết khiếu nại đến gặp Minh để giải quyết thu hồi chai nước Number 1 có con ruồi. Khi anh Long đến gặp Minh thì Minh đưa ra yêu cầu là Công ty Tân Hiệp Phát phải giao cho Minh số tiền 1.000.000.000 đồng để đổi lấy chai nước Number 1 có con ruồi bên trong và Minh sẽ giữ kín thông tin chai nước Number 1 có ruồi. Nếu Công ty Tân Hiệp Phát không đáp ứng yêu cầu, Minh sẽ đăng thông tin chai nước Number 1 có ruồi lên báo đài, chương trình 60 giây để Công ty Tân Hiệp Phát mất uy tín, mất thương hiệu, không còn chỗ đứng trên thị trường. Trước sự đe dọa của Minh, anh Long giải thích cho Minh biết về quy trình sản xuất hiện đại và khép kín nên không thể xảy ra việc chai nước còn nguyên vẹn lại có con ruồi bên trong, đồng thời nói rõ cho Minh biết quy trình giải quyết khiếu nại của Công ty Tân Hiệp Phát không trao đổi, giải quyết bằng tiền và đề xuất tặng Minh một số sản phẩm của Công ty Tân Hiệp Phát thay lời cảm ơn và xin nhận lại chai nước. Minh không đồng ý mà cương quyết đòi Công ty Tân Hiệp Phát đưa cho Minh 1.000.000.000 đồng Minh mới giao chai nước Number 1 có con ruồi bên trong cho Công ty (BL 92, 179-179, 184).

Lần thứ hai: Sau nhiều lần Minh điện thoại thúc giục Công ty Tân Hiệp Phát giao tiền cho Minh, ngày 16/12/2014, Giám đốc Công ty Tân Hiệp Phát phân công Trương Tiểu Long và Nguyễn Văn Khu đến gặp Minh để giải quyết và lập biên bản thể hiện ý kiến của Minh và nhân viên, thì Minh tiếp tục đe dọa bằng lời và tỏ thái độ cương quyết hơn, yêu cầu Công ty Tân Hiệp Phát phải giao 1.000.000.000 đồng, anh Long và anh Khu đề nghị Minh bình tĩnh để hai anh báo cáo lại Lãnh đạo Công ty giải quyết. Sau đó, Minh điện thoại cho anh Long tiếp tục đe dọa như những lần gặp trước nhưng thay đổi yêu cầu Công ty Tân Hiệp Phát giao 600.000.000 đồng. Trước những lời đe dọa và thái độ của Minh, anh Long tiếp tục động viên, giải thích cho Minh rõ chủ trương của Công ty không giải quyết bằng tiền đối với sản phẩm bị lỗi, chờ báo cáo lại Lãnh đạo công ty giải quyết nhằm kéo dài thời gian cho Minh từ bỏ ý định chiếm đoạt tiền, đồng thời anh Long ghi âm nội dung cuộc nói chuyện với Minh (BL 93, 185).

Lần thứ ba: Do chờ đợi lâu không thấy Công ty Tân Hiệp Phát giao tiền nên Minh tiếp tục điện thoại gặp anh Long yêu cầu Công ty Tân Hiệp Phát giao số tiền 600.000.000 đồng theo yêu cầu Minh. Ngày 20/01/2015, Công ty Tân Hiệp Phát đã phân công 03 nhân viên là anh Hoàn Chí Dương, Trương Tiểu Long và Tạ Thành Trung đến gặp Minh để giải quyết. Khi gặp Minh, các nhân viên này đều giải thích cho Minh biết công ty không giải quyết bằng tiền đối với sản phẩm bị lỗi và động viên Minh nhận một số sản phẩm của Công ty nhưng Minh cương quyết không đồng ý mà đòi Công ty Tân Hiệp Phát giao tiền, nhưng giảm xuống còn 500.000.000 đồng để đổi lấy chai nước và giữ kín thông tin chai

nước Number 1 có con ruồi bên trong, đồng thời tiếp tục đe dọa nếu Công ty không giao tiền cho Minh thì Minh sẽ khiếu nại đến Cơ quan vệ sinh an toàn thực phẩm, Ban bảo vệ người tiêu dùng tỉnh Bình Dương, in 5.000 tờ rơi có hình ảnh và nội dung có con ruồi trong chai nước Number 1 để người tiêu dùng biết, làm cho công ty Tân Hiệp Phát mất thương hiệu, không thể kinh doanh. Sự việc được các anh Dương, Long và Trung lập biên bản và báo cáo Lãnh đạo Công ty Tân Hiệp Phát (BL 96-100, 149).

Sau 03 lần nhân viên Công ty Tân Hiệp Phát trực tiếp gặp Minh làm việc, Minh đều đe dọa và yêu cầu giao tiền nhưng Công ty Tân Hiệp Phát không đồng ý giao. Minh không từ bỏ ý định mà tiếp tục gọi điện thoại gặp anh Trương Tiểu Long đe dọa nếu Công ty Tân Hiệp Phát không giao tiền, Minh sẽ thực hiện ngay việc đăng tải trên báo chí, chương trình 60 giây hàng ngày và in 5.000 tờ rơi nêu nội dung chai nước Number 1 của Công ty Tân Hiệp Phát có ruồi bên trong nhằm làm cho Công ty Tân Hiệp Phát mất uy tín, mất thương hiệu, không thể kinh doanh trên thị trường. Lo sợ trước những lời đe dọa và thái độ cương quyết chiếm đoạt tiền của Minh, nên bà Trần Ngọc Bích - giám đốc Công ty buộc phải đồng ý giao tiền theo yêu cầu của Minh. Vào ngày 27/01/2015, theo yêu cầu của Minh giám đốc Công ty Tân Hiệp Phát phân công các anh Trương Tiểu Long, Tạ Thành Trung và Vũ Anh Tuấn là nhân viên Công ty đến quán giải khát Hương Quê thuộc ấp Hậu Vinh, xã Hậu Thành, huyện Cái Bè, tỉnh Tiền Giang để giao tiền cho Minh. Khi Minh nhận số tiền 500.000.000 đồng của nhân viên, Minh có làm biên nhận cho nhân viên Công ty Tân Hiệp Phát và đem số tiền trên để vào cốp xe mô tô Air Black biển số 63X7-3996, sau đó bị Cơ quan Cảnh sát điều tra Công an tỉnh Tiền Giang phát hiện bắt quả tang cùng với vật chứng vụ án.

(BL: 03-05, 154-155, 158, 174, 177, 181, 186)

Cơ quan Cảnh sát điều tra Công an tỉnh Tiền Giang đã thu giữ vật chứng trong vụ án gồm:

- Tiền Việt Nam 500.000.000 đồng.
- Một Chai nước Number 1 loại chai nhựa 350ml trên nắp chai 23NSX:28/10/14-P45HSD:28/10/15.
- Giấy biên nhận tiền 500.000.000 đồng ghi ngày 27/01/2015 người nhận là Võ Văn Minh.
- Một xe mô tô Air Black BS 63X7-3996.
- Một điện thoại Nokia đã cũ của Minh.

(BL 03-06)

Theo Kết luận giám định số 505/C54B ngày 05/02/2015 của Viện khoa học hình sự tại thành phố Hồ Chí Minh thuộc Tổng cục cảnh sát đối với chai nước Number 1 thu giữ ngày 27/01/2015 thể hiện:

- Không phát hiện thấy vết rách, thùng chai nước nhãn hiệu Number 1 gửi giám định.
- Phát hiện thấy dấu vết biến dạng nắp chai nước nhãn hiệu Number 1 gửi giám định.
- Phát hiện thấy dấu vết trượt xước lạ bên trong nắp chai nước nhãn hiệu Number 1 gửi giám định, dấu vết có chiều hướng từ dưới lên trên, từ trong ra ngoài hình thành do công cụ sắc nhọn tạo ra.
- Mức nước trong chai nước gửi giám định thấp hơn mức nước trong chai nước gửi mẫu so sánh.
- Các dị vật bên trong chai nước nêu trên là các bộ phận của cá thể ruồi.

(BL: 204-205)

Tại Công văn số 148/CV/C54B ngày 04/8/2015 của Phân Viện khoa học hình sự tại thành phố Hồ Chí Minh thuộc Tổng cục cảnh sát, về việc giải thích nội dung kết luận giám định có nội dung: Nắp chai nước Number 1 gửi giám định đã được mở ra khỏi chai nước và đóng nắp chai lại.

(BL: 208)

Về trách nhiệm dân sự: Công ty Tân Hiệp Phát không yêu cầu Võ Văn Minh bồi thường thiệt hại đã xảy ra.

(BL: 130, 132)

Tại Cơ quan Cảnh sát điều tra Công an tỉnh Tiền Giang, Võ Văn Minh đã khai nhận hành vi phạm tội của mình như đã nêu trên, lời khai của bị can phù hợp với lời khai của bị hại, vật chứng và các chứng cứ khác có trong hồ sơ vụ án.

Căn cứ vào những tình tiết và chứng cứ nêu trên,

KẾT LUẬN

Trong thời gian từ ngày 06/12/2014 đến ngày 27/01/2015, Võ Văn Minh có hành vi dùng chai nước Number 1 có con ruồi bên trong đã nhiều lần đe dọa Công ty Tân Hiệp Phát yêu cầu Công ty này phải giao số tiền 1.000.000.000 đồng, sau đó giảm xuống yêu cầu Công ty Tân Hiệp Phát giao 500.000.000 đồng để đổi lấy chai nước Number 1 có con ruồi bên trong và sự im lặng của Minh. Nếu Công ty Tân Hiệp Phát không giao tiền, Minh sẽ đăng tải trên báo chí, chương trình 60 giây hàng ngày và in 5.000 tờ rơi nêu nội dung chai nước Number 1 của Công ty Tân Hiệp Phát có ruồi nhằm làm cho Công ty mất uy tín, mất thương hiệu, không thể kinh doanh trên thị trường. Trước sự đe dọa của Minh làm cho Ban giám đốc Công ty Tân Hiệp Phát lo sợ bị ảnh hưởng đến uy

tin của Công ty nên buộc phải đồng ý giao cho Minh số tiền 500.000.000 đồng theo yêu cầu của Minh. Vào ngày 27/01/2015, bà Trần Ngọc Bích là giám đốc Công ty Tân Hiệp Phát đã phân công các anh Trương Tiểu Long, Tạ Thành Trung và Vũ Anh Tuấn là nhân viên Công ty Tân Hiệp Phát đến quán giải khát Hương Quê tại ấp Hậu Vinh, xã Hậu Thành, huyện Cái Bè, tỉnh Tiền Giang để giao tiền cho Minh. Ngay sau khi anh Vũ Anh Tuấn là kế toán Công ty giao cho Võ Văn Minh số tiền 500.000.000 đồng thì Minh bị Cơ quan Cảnh sát điều tra Công an tỉnh Tiền Giang phát hiện bắt quả tang.

Như vậy có đủ căn cứ để xác định bị can có lý lịch dưới đây đã phạm tội như sau:

Họ và tên: Võ Văn Minh, sinh năm 1980.

- Sinh quán: huyện Cái Bè, tỉnh Tiền Giang.

- Đăng ký HKTT: Ấp An Bình, xã An Cư, huyện Cái Bè, tỉnh Tiền Giang.

- Nghề nghiệp: buôn bán.

- Quốc tịch: Việt Nam; Dân tộc: Kinh; Tôn giáo: Không.

- Trình độ văn hóa: lớp 7/12.

Quan hệ và hoàn cảnh gia đình:

- Cha: Võ Văn Kỳ, sinh năm 1949.

- Mẹ: Nguyễn Thị Mậu, sinh năm 1951.

Cả hai ngụ cùng địa chỉ với bị can.

- Vợ: Nguyễn Ngọc Luyến, sinh năm 1990, nghề nghiệp: buôn bán, ngụ cùng địa chỉ bị can.

- Con: Võ Trọng Khang, sinh năm 2011.

- Anh, chị, em ruột có 04 người. Bị can là con út trong gia đình.

Quá trình hoạt động của bị can:

- Từ nhỏ đến năm 1994 sống tại ấp Hậu Vinh, xã Hậu Thành, huyện Cái Bè, tỉnh Tiền Giang đi học đến lớp 7 thì nghỉ học phụ giúp gia đình.

- Từ năm 2002-2004, đi nghĩa vụ quân sự tại quận Thủ Đức, thành phố Hồ Chí Minh. Trong thời gian đi nghĩa vụ quân sự, Minh đào ngũ về địa phương 02 lần nên bị kỷ luật 10 ngày.

- Từ năm 2005 đến nay về làm thuê và buôn bán tại ngã ba An Cư, huyện Cái Bè, tỉnh Tiền Giang cho đến ngày phạm tội.

- Tiền án, tiền sự: không.

- Bị can bị bắt tạm giữ từ ngày 27/01/2015, chuyển tạm giam từ ngày 05/02/2015 cho đến nay tại Trại tạm giam Công an tỉnh Tiền Giang.

Hành vi phạm tội trên đây của Võ Văn Minh đã phạm tội “Cưỡng đoạt tài sản”, quy định tại Điểm a Khoản 4 Điều 135 Bộ luật Hình sự.

Khoản 1 Điều 135 Bộ luật Hình sự quy định:

“1. Người nào đe dọa sẽ dùng vũ lực hoặc có thủ đoạn khác uy hiếp tinh thần người khác nhằm chiếm đoạt tài sản, thì bị phạt tù từ một năm đến năm năm.....

4. Phạm tội thuộc một trong các trường hợp sau đây, thì bị phạt tù từ mười hai năm đến hai mươi năm:

a) Chiếm đoạt tài sản có giá trị từ năm trăm triệu đồng trở lên”.

Vì các lẽ trên,

QUYẾT ĐỊNH

Truy tố ra trước Toà án nhân dân tỉnh Tiền Giang để xét xử bị can Võ Văn Minh, về tội “Cưỡng đoạt tài sản”, theo Điểm a Khoản 4 Điều 135 Bộ luật Hình sự.

Nơi nhận:

- Vụ 3, Vụ 7-VKSNDTC;
- Cơ quan CSĐT CATG;
- Bị can;
- Hồ sơ vụ án;
- Hồ sơ kiểm sát án hình sự;
- PV27, PC81;
- Lưu.

**KT.VIỆN TRƯỞNG
PHÓ VIỆN TRƯỞNG**

Nguyễn Văn Minh

Phụ lục 2: Vụ chai nước Number 1 có ruồi: 'Biên bản chỉ ghi hậu tạ'²

Luật sư bào chữa cho bị cáo Minh cho rằng VKS nói chuyện chi tiền là thiệt hại hẳn không phải. 500 triệu đồng Tân Hiệp Phát chi là muốn "gài bẫy".

Sáng 18/12, phiên tòa xét xử vụ Cường đoạt tài sản liên quan đến chai Number 1 có ruồi tiếp tục diễn ra tại TAND tỉnh Tiền Giang.

Luật sư Nguyễn Tấn Thi (Đoàn Luật sư TP HCM, bảo vệ cho bị cáo Võ Văn Minh) cho biết, chiều hôm trước, ông đã nói rất nhiều về mô típ, quy trình giải quyết vụ việc của Tân Hiệp Phát.

'Sợ thì không kéo dài sự việc đến 2 tháng'

Theo lời khai của bà Trần Ngọc Bích (Giám đốc Công ty Tân Hiệp Phát, Bình Dương), nhân viên giải quyết khiếu nại khách hàng Trương Tiểu Long đã báo cáo bà từ ban đầu về việc Minh yêu cầu đưa tiền. Tuy nhiên, đại diện VKSND tỉnh Tiền Giang cho rằng đây là chuyện nội bộ của Tân Hiệp Phát.

"Đại diện VKSND nói như vậy là không đúng, không xem xét ý thức của những người có liên quan là có lo sợ hay không. Quy trình xử lý vụ việc của công ty cho thấy Tân Hiệp Phát hoàn toàn chủ động trong việc này, họ không có biểu hiện lo sợ", luật sư Thi nói.

Cũng theo luật sư, ông Hoàng Chí Dưỡng (trợ lý của bà Bích) khai, Long chỉ mới báo cáo cho ông việc anh Minh kêu đưa tiền chứ chưa báo điều này cho bà Bích. Tuy nhiên, theo đơn tố cáo của bà Bích thì Long thường xuyên điện thoại báo cáo vụ việc cho bà là không đúng.

"Theo bút lục 139, Trương Tiểu Long nói quy trình của công ty là không có báo vượt cấp. Như vậy, những vấn đề mâu thuẫn nhau giữa lời khai tại tòa và hồ sơ đã không được đại diện VKSND đề cập đến. Tôi cho rằng, bà Bích không nắm thông tin từ đầu nên không có gì lo sợ", luật sư Thi nêu quan điểm.

Người bào chữa cho bị cáo cũng đưa ra quan điểm, Tân Hiệp Phát vận hành theo quy trình giải quyết khiếu nại thông thường chứ không tỏ ra sốt sắng gì trong vụ này. Vì vậy, đây không phải là lo sợ, nếu lo sợ thì không kéo dài sự việc cho đến hai tháng.

"Tân Hiệp Phát không chủ động gọi điện cho Minh mà chỉ chờ Minh gọi thì nói rằng đó là lời đe dọa của khách hàng", người bào chữa nói.

Những vấn đề luật sư tranh luận lại với VKSND sáng nay chủ yếu là hành vi của Minh có đủ yếu tố cấu thành tội phạm hay không, những suy nghĩ mà Minh nói sẽ làm có được cho là vi phạm pháp luật?

Luật sư Thi cho rằng, theo Luật Báo chí thì mọi công dân đều có quyền cung cấp một hoặc nhiều vụ việc nào đó liên quan đến vệ sinh, an toàn thực phẩm cho cơ quan truyền thông. Ngoài ra, theo quy định của Luật An toàn thực phẩm thì bất cứ người nào phát hiện thực phẩm bị lỗi thì có thể thông báo cho Hội bảo vệ người tiêu dùng. Từ đó, cơ quan chức năng sẽ thông báo cho công chúng biết có sản phẩm lỗi.

Nếu anh Minh phát tờ rơi cho bà con thì đây được xem là quyền tự do ngôn luận mà Hiến pháp quy định. Trường hợp Minh phát tờ rơi, Tân Hiệp Phát chứng minh được sản phẩm đó không có lỗi thì công ty có quyền khiếu kiện Minh về việc cung cấp thông tin không đúng sự thật.

"Tại sao người ta suy nghĩ đến điều mà pháp luật cho phép để thực hiện quyền của một cá nhân, quyền người tiêu dùng thì lại cho là đe dọa. Khi họ nói ra quyền của họ thì không thể gọi là đe dọa được", luật sư Thi nêu quan điểm.

²<http://news.zing.vn/Vu-chai-nuoc-Number-1-co-ruoi-Bien-ban-chi-ghi-hau-ta-post611670.html>

Giải quyết dân sự thì không thể gọi là cưỡng đoạt

Luật sư Phạm Hoài Nam (Đoàn Luật sư TP HCM, bào chữa cho bị cáo Minh) cũng tham gia tranh luận lại với đại diện VKSND tỉnh Tiền Giang.

Theo luật sư, anh Minh là người kinh doanh ăn uống. Theo quy định của pháp luật và Luật bảo vệ người tiêu dùng thì anh Minh là người sử dụng sản phẩm.

Khi phát hiện sự việc, anh Minh có thiện chí liên hệ với Tân Hiệp Phát và đơn vị này cho người đến gặp để thương lượng. Tân Hiệp Phát lựa chọn cách dân sự để giải quyết thì không gọi là cưỡng đoạt. Khi thỏa thuận với anh Minh, nhân viên Tân Hiệp Phát ghi rõ là chai nước có ruồi bên trong, chưa mở nắp...

Nhiều lần thương lượng, cuối cùng phía Tân Hiệp Phát cũng ghi nhận điều này. Các bút lục 135, 138, anh Trương Tiểu Long làm việc với anh Minh cũng ghi nhận không có dấu hiệu bị cạy phá. Vậy, cạy phá lúc nào nhưng cơ quan điều tra không làm được. Tại sao nắp chai nước còn nguyên, con ruồi là 1 dị vật, việc cạy nắp để bỏ vào là khó có thể.

Luật sư đặt câu hỏi, con ruồi này là kim cương hay gì mà cạy bỏ vào mà không chảy nước. Rõ ràng, nếu cạy mà chảy nước thì Tân Hiệp Phát không có sự thương lượng với anh Minh. Có ý kiến cho rằng anh Minh tham lam là phiếm diện. Minh muốn bao nhiêu tiền là việc đòi quyền lợi của anh. Còn Tân Hiệp Phát chấp nhận thương lượng với anh Minh thì số tiền 500 triệu là bồi thường cho khách hàng.

"Từ những chứng cứ vừa nêu, tôi đề nghị HĐXX tuyên anh Minh vô tội", luật sư Phạm Hoài Nam nói.

Còn luật sư Nguyễn Tấn Thi tranh luận rằng, bà Bích không nhận được thông báo của nhân viên Long ngay từ đầu nên bà này tố cáo sai sự thật. Tố cáo sai sự thật để tiến hành tố tụng hay không, điều đó đề nghị VKS đặc biệt xem xét.

Theo luật sư Thi, lần đầu tiên anh Minh đưa ra 1 tỷ đồng. Lời nói này nói chơi hay nói thật thì chưa xác định. Tuy nhiên, Tân Hiệp Phát không đồng ý, chỉ đổi 2 thùng trà và anh Minh không đồng ý. Lần thứ hai thương lượng cũng vậy, khi anh Minh không chịu thì phía Tân Hiệp Phát tăng lên 3 thùng trà, thùng đựng đá. Đây là tăng giá trị vật chất nhưng anh Minh nói không và chò tiếp. Lần thương lượng thứ ba thì anh Minh vẫn giữ quan điểm không đồng ý đổi chai Number 1 để lấy những thùng trà, thùng đá.

Lúc đó (ngày 20/1), văn bản thỏa thuận không ghi theo mẫu của Tân Hiệp Phát mà lập ra giống như xét hỏi anh Minh. Biên bản có người hỏi, có người trả lời.

Luật sư cho rằng anh Minh không cầm chai Number 1 đến Công ty Tân Hiệp Phát hay gọi điện cho giám đốc để gây áp lực hoặc đe dọa. Từ đó, có cơ sở cho thấy bà Bích không tham gia vào quá trình xử lý vụ việc.

Vị này cho rằng, anh Minh là nhà phân phối, mua đứt bán đoạn, không phải là đại lý. Sản phẩm bán ra chỉ được lãi 2.000 đồng, nếu không bán được thì thiệt hại. "Thiệt hại thì anh Minh có quyền kiện ra tòa để đòi tiền, đòi thiệt hại nhưng tại sao anh Minh thương lượng với Tân Hiệp Phát thì cho là cưỡng đoạt tài sản?", luật sư Thi đặt câu hỏi.

Là người bào chữa miễn phí cho anh Minh, ông Thi nhận định việc thương lượng của thân chủ mình là rất rõ ràng. Với những lý lẽ riêng, người bào chữa cho bị cáo thấy rằng "Tân Hiệp Phát "khai bệnh" không đúng để bác sĩ chẩn không đúng. Giờ, Tân Hiệp Phát nói tôi "hết bệnh" rồi, đề nghị VKS rút hồ sơ đi thì có được không? Tôi nghĩ, vụ việc cần giải quyết sao cho có nhân, có nghĩa", luật sư Thi nói trước tòa.

'Biên bản là hậu tạ, chứ không phải bồi thường'

Luật sư Nguyễn Đức Hoàng (Đoàn Luật sư TP HCM) bảo vệ cho nguyên đơn dân sự là Công ty Tân Hiệp Phát cho rằng, công ty không có sự thỏa thuận với anh Minh nên hành vi của anh Minh là sai trái. Pháp luật cho phép anh Minh cung cấp thông tin cho báo chí nhưng anh không làm mà đe dọa về mặt tinh thần. “Nếu thông tin anh Minh nói được đưa ra ngoài thì chúng tôi bị thiệt hại”, ông Hoàng nói.

Bổ sung ý kiến của luật sư Hoàng, bà Bích nói, lúc anh Minh đe dọa là gần Tết, lãnh đạo công ty sợ ảnh hưởng đến công ăn việc làm của hàng nghìn người trong công ty. Tuy nhiên, bà rất đần độn, làm đơn tố cáo ngày 21/1 nhưng đến 23/1 mới gửi. Trước đó, đại diện Tân Hiệp Phát nhiều lần gặp gỡ anh Minh để giải thích vụ việc được bà Bích cho là thái độ cầu thị của doanh nghiệp.

Theo ghi nhận của phóng viên, trong lúc bảo vệ cho Công ty Tân Hiệp Phát, luật sư Hoàng bất ngờ đọc biên bản hỏi cung mà điều tra viên đã làm việc với Minh. Lúc này, luật sư Thi đã cắt ngang. Ông này cho rằng luật sư Hoàng đọc biên bản hỏi cung là lộ bí mật điều tra. Sau đó, luật sư Hoàng ngưng đọc biên bản hỏi cung này.

Tranh luận lần hai với các luật sư bào chữa cho bị cáo, đại diện VKSND tỉnh Tiền Giang - ông Võ Hồng Phương khẳng định, cơ quan công tố đã chứng minh được bị cáo không phải là người tiêu dùng. Người tiêu dùng phải là người sử dụng hàng hóa thuộc diện cá nhân, hộ gia đình chứ không phải là người kinh doanh. “Chính bị cáo khai, chai nước đó là Minh lấy ra bán cho khách hàng chứ bị cáo không phải là người sử dụng chai nước này”, ông Phương nói.

Cũng theo vị ủy viên công tố, Tân Hiệp Phát ghi trong các biên bản là hậu tạ anh Minh chứ không phải thỏa thuận bồi thường. Các biên bản làm việc, không có người nào hứa cho anh Minh 100 triệu. Đối chiếu các chứng cứ cũng không có điều này và không chứng minh được ông Dương trợ lý của bà Bích hứa.

Về việc bị cáo cho rằng công ty đưa Minh vào con đường phạm tội, VKS nói, quy định của công ty là không giải quyết tiền mặt. Tuy nhiên, trong điều kiện bình thường thì không chi tiền mặt nhưng trong tình trạng hết sức khó khăn, cấp bách, họ buộc phải chi tiền và tố cáo hành vi của bị cáo.

Đề cập chuyện Minh bị bắt, VKS cho rằng, từ khi cơ quan điều tra nhận được đơn tố giác tội phạm thì nơi đây dùng các hoạt động nghiệp vụ pháp luật cho phép để xác minh. Cơ quan điều tra có quyền xác minh theo quy định, việc phát hiện tội phạm như thế nào là việc làm của cơ quan điều tra. Nếu bị cáo không có hành vi phạm tội thì cơ quan điều tra không thể bắt bị cáo được.

Tuy nhiên, theo luật sư Thi, VKS "cố tình" nói chuyện chi tiền là thiệt hại nhưng không phải. Luật sư này nói, 500 triệu đồng Tân Hiệp Phát chi là muốn "gài bẫy" anh Minh.

Được nói lời sau cùng, Minh nói: Bị cáo có tội hay không thì mong HĐXX xem xét".

Sau 15 phút nghị án, HĐXX thông báo 14h cùng ngày sẽ tuyên án.

Phụ lục 3: "Phù thủy" marketing Trần Bảo Minh: Xót Tân Hiệp Phát quá!³

"Dây chuyền sản xuất của THP không phải dạng vừa"

+ Những ngày qua dư luận rất nhiều tranh cãi, phần lớn các ý kiến đều tỏ ra lên án cách xử lý sự cố của THP trong vụ việc liên quan đến anh Võ Văn Minh.

Từ góc độ một người hoạt động trong lĩnh vực ngành hàng tiêu dùng nhanh như ông, ông nhìn nhận như thế nào về sự việc?

Ông Trần Bảo Minh: Tôi không tán thành hành vi "kiếm chác" của anh Minh. Nhưng có lẽ THP cũng không đúng.

THP gặp nạn vì họ đã khiến cho công chúng tức giận khi lạm sang phần việc của cơ quan công quyền.

Doanh nghiệp có quyền tự vệ và bảo vệ sự thật đến cùng, nhưng không phải bằng cách làm thay việc của lực lượng thực thi pháp luật, "dần mặt" hay "dạy dỗ" khách hàng.

Doanh nghiệp phải coi người tiêu dùng là "Vua", phải hiểu rằng nếu "Vua" sai thì chỉ ra cái sai cho "Vua" hiểu, chứ không thể kết tội "Vua" được.

Anh nào làm thế là anh ấy đại.

+ Theo ông, tại sao có rất nhiều DN hoạt động trong lĩnh vực thực phẩm, đồ uống, nhưng số vụ scandal của THP lại nổi bật hơn cả?

Là những DN khác cũng có sự việc này nhưng họ chọn cách giải quyết êm thấm hơn nên dư luận không hay biết?

Hay là chất lượng sản phẩm của THP thực sự có vấn đề nhiều hơn so với các doanh nghiệp còn lại?

Ông Trần Bảo Minh: -Tôi hiểu bạn nghĩ gì. Cách nghĩ thứ nhất cũng có thể đúng. Trong ngành hàng tiêu dùng nhanh, thì sự cố về chất lượng sản phẩm khó tránh tuyệt đối được. Vấn đề nằm ở cách xử lý.

Người khôn khéo thì bo ngay lỗ thủng lại được, kẻ vụng về thì làm cho nó rách toang ra.

Kỳ nhất của ngành thực phẩm, ăn uống là dính vào những tranh cãi liên quan đến vệ sinh an toàn thực phẩm.

Vì một khi để truyền thông vào cuộc tranh luận, thì "chờ được vạ má cũng sung", phân xử xong thì hình ảnh thương hiệu cũng bị ảnh hưởng xấu rồi.

+Tôi được biết năm 1998 tại Mỹ, Pepsi từng đổi mặt với một vụ cáo buộc có kim tiêm trong lon nước.

³<http://soha.vn/kinh-doanh/phu-thu-y-marketing-tra-n-ba-o-minh-xo-t-tan-hiep-phat-qua-20150217132847227.htm>

Công ty này đã ghi lại một video quy trình sản xuất khép kín hoàn toàn trong nhà máy, và phát ra công chúng như đáp trả đầy hàm ý, chứng minh sự vô can của mình một cách rõ ràng nhất.

Đây là một case study kinh điển của xử lý khủng hoảng truyền thông dành cho những doanh nghiệp thực phẩm. Nhưng tại sao THP không làm điều đó?

Theo ông, họ không biết làm, không muốn làm hay không thể chứng minh mình vô tội bằng cách đó?

Ông Trần Bảo Minh: -Tôi nghĩ nếu THP muốn quay dây chuyền sản xuất của mình để chứng minh thì họ cũng sẽ làm được thôi.

Vì cùng là doanh nghiệp hoạt động trong lĩnh vực này, tôi biết dây chuyền, máy móc của họ cũng không phải dạng vừa, rất hiện đại chứ không hề lờm khờ như dư luận đồn đại.

Cách ứng xử thiếu sót của họ có thể xuất phát từ sự tự cao tự đại của một thương hiệu lớn, chứ chưa hẳn là xuất phát từ sự khuất tất.

+ Là người hiểu rất rõ ngành hàng này, ông có nghĩ đến khả năng có đối thủ nào đó đang "chơi xấu" THP, như lời mà các lãnh đạo công ty này cáo buộc?

Ông Trần Bảo Minh: -Tôi nghĩ có thể không ai dè dặt công dân dựng bố trí mọi thứ ngay từ đầu.

Nhưng khi sự việc xảy ra, không loại trừ việc có nhiều người không ngần ngại lợi dụng sự cố này để khoét sâu vào sự bức xúc của NTD, tiêu diệt bớt một đối thủ.

Thách thức của THP, đương nhiên là cơ hội cho những nhãn hàng khác vươn lên giành thị phần.

"Một lời xin lỗi không phải là hạ mình"

+ Ông đánh giá mức độ ảnh hưởng của sự kiện này đến THP như thế nào?

Ông Trần Bảo Minh: Có lẽ phải mất ít nhất một năm, mỗi hiềm khích giữa cộng đồng người tiêu dùng với thương hiệu này mới được hóa giải.

THP không thể bị "đìm chết" hay tụt lại quá xa phía sau vì sự cố này được đâu.

Nhưng ai cũng hiểu một điều, trong bằng ấy thời gian các đối thủ có thể sẽ tăng tốc lên gấp nhiều lần để vượt lên họ.

Trước khi sự kiện này diễn ra, cuộc chiến trong ngành này đã rất căng thẳng.

Khi sự kiện này xảy ra, THP càng phải đối mặt với những thách thức lớn lao hơn, vất vả hơn trong việc giữ thị phần trong tâm thế kẻ mất lòng người tiêu dùng.

Có điều, THP sai thì đã sai rồi, tôi vẫn mong công chúng và truyền thông cũng không nên quyết tâm “giết bằng được” họ nữa.

DN làm sai thì DN phải chịu trách nhiệm, nhưng có một sự thực là trong ngành nước giải khát, không có nhiều thương hiệu quốc gia có tầm vóc đủ lớn như THP để cạnh tranh công bằng với doanh nghiệp ngoại.

Quan điểm của người chủ doanh nghiệp quyết định hành vi ứng xử của doanh nghiệp; nhưng công chúng cũng nên hiểu rằng:

30 năm sau, DN có thể cổ phần, có thể đổi chủ, chưa chắc người chủ cũ vẫn còn là đại diện cho thương hiệu đó nữa.

Nếu vì ghét bỏ cá nhân lãnh đạo doanh nghiệp hiện nay, mà chúng ta ra sức “giết bằng được” thương hiệu thì rất đáng tiếc.

Nhìn vào thị trường nước giải khát hiện nay, nếu THP lao đao vì sự cố này, phía được lợi nhất chắc chắn không phải là người Việt mà là các doanh nghiệp ngoại quốc.

Chúng ta có cụm từ “thương hiệu Quốc gia”, nghĩa là thương hiệu không chỉ thuộc về sở hữu của DN, nó còn là “quân mình”, là tài sản của chính cộng đồng người tiêu dùng Việt Nam nữa.

Một doanh nghiệp nội thống lĩnh thị trường, kéo theo công ăn việc làm cho hàng ngàn lao động, hàng trăm tỷ đồng đóng thuế và những đóng góp khác nữa cho xã hội.

Đẩy “quân mình” ra để rộng chỗ cho người ngoài vào cạnh tranh trên cánh đồng màu mỡ của mình, không phải là ý hay lắm.

+ Tôi hiểu ông ý ông. Nhưng nói đi thì phải nói lại, nếu không như thế thì NTD biết làm thế nào?

Cách ứng xử của những người lãnh đạo THP cho thấy họ đâu có cần ai tha thứ.

Như thế công chúng có dễ tính đến mấy cũng đâu có cơ hội bước qua chuyện này?

Ông Trần Bảo Minh: Chính xác. Đó mới là vấn đề đáng tiếc. Tôi cũng chỉ như một kẻ tọa sơn quan hổ đấu, trông thấy võ đài xơ xác thì phải cảm thán nói mấy câu thôi.

Dường như lúc này, sự bức xúc của dư luận đã lên đến đỉnh điểm, người ta không muốn nghe bất cứ điều gì từ Tân Hiệp Phát nữa, ngoài một lời nhận sai và nhận lỗi.

Nhưng cách đối thoại cứng rắn của THP trước đến nay cho thấy họ không sẵn sàng gỡ ngòi nổ bằng cách lùi về phía sau được.

+ Nếu ngài Dr. Thanh muốn một sự chia sẻ từ ông, ông sẽ nói gì?

Ông Trần Bảo Minh: Tôi ủng hộ THP theo đuổi đến cùng sự thật để bảo vệ uy tín thương hiệu mình nếu họ cho là mình đúng, nhưng không nên bằng một thái độ cố chấp và giận dữ.

Tôi cho rằng, một lời xin lỗi không có nghĩa là hạ mình, nó còn là phép lịch sự, là cách để tránh cho một cuộc đối đầu không cần thiết và những tổn thất không đáng có.

Đá vì cứng nên dễ gãy, nước vì mềm mà vẹn toàn, chính là quan điểm của tôi vậy!